

Vårt standpunkt

Vedtatt februar 2022 av landsledelsen i Revolusjonære Kommuniste.

For informasjon om RKs syn på Gonzalo, PKP og den retningen som kaller seg «marxismen-leninismen-maoismen, hovedsakelig maoisme» (MLMhM), se artikkelen «[Maoisme vs. MLMhM](#)» av redaksjonen for Maoisme.no. Vi anbefaler også «[Hvorfor ny organisasjon?](#)».

Kapitalisme

Kapitalismen er et økonomisk system. Det er kjennetegnet av vareproduksjon, og at produksjonsmidlene (naturressurser, arbeidsredskaper, verktøy, maskiner m.m.) er eid og kontrollert av privatpersoner. Denne eierklassen kaller vi kapitalister. Hva som blir laget bestemmes ikke av hva folk har bruk for, men hva som gir mest profitt for kapitalistene.

Kapitalistene får profitten sin ved at arbeiderne skaper mer verdi enn de får i lønn. Dette kaller vi utbytting. Kommunistene mener at kapitalismen er et dårlig system fordi:

- kapitalismen bygger på at en liten gruppe folk tjener seg rike på andre sitt arbeid
- en liten gruppe folk styrer staten og selskapene, mens flertallet arbeider for dem
- kapitalismen skaper kriser, miljøødeleggelser og kriger fordi kapitalistene hele tiden jakter på størst mulig profitt.

Vi sier at under kapitalismen er produksjonen sosial, mens tilegnelsen er privat. Det vil si at det er mange som må samarbeide for at noe som helst skal bli produsert, men det er

kapitalistene som blir rike på det. Dette er den grunnleggende motsigelsen i systemet, som bare kan løses ved at produksjonen blir underlagt en felles plan.

Grunnmotsigelsen i kapitalismen gjør at det er et ustabilt system med sykliske kriser. Når krisene rammer, vil kapitalistene velte byrdene av krisen over på proletariatet og småborgerskapet, altså det store flertallet. Kommunistenes oppgave er å organisere og bygge motstand for å velte systemet i en revolusjon og erstatte det med sosialisme og deretter på sikt et klasseløst samfunn – kommunismen.

Imperialismen: kapitalismen i dag

På begynnelsen av 1900-tallet ble det tydelig at kapitalismen hadde endret karakter. I stedet for fri konkurranse på markedet, oppstod det store monopol som delte markedene mellom seg. Bankene og industrikapitalen smeltet sammen til finanskapital, og det vokste fram et finansoligarki som ved å kontrollere bankene også kontrollerte industrien. Monopolborgerskapet har tatt kontroll over staten direkte eller indirekte, og staten har fått en særlig stor rolle i økonomien. Vi sier derfor at imperialismen er monopolkapitalisme.

I kapitalismens imperialistiske stadium, får kapitaleksporten særlig betydning; det vil si at de imperialistiske landa får inntekter gjennom direkte investeringer eller lån til andre land, i stedet for å eksportere varer. Lenin definerer det imperialistiske stadiet av kapitalismen slik:

Imperialismen er kapitalismen på et utviklingsstrinn der monopoler og finanskapital dominerer, der kapitaleksporten er fremtredende, der verdens nyoppdeling mellom internasjonale truster har begynt, og hvor oppdelingen av alle områder av jorda de kapitalistiske stormaktene imellom, er avsluttet.

Lenin påviste på at imperialismen uunngåelig måtte føre til krig. Dette fordi produktivkraftene utvikler seg ujevnt mellom bedrifter, bransjer og land. Enhver «oppadstigende» imperialistmakt vil før eller siden trenge inn på territoriet til de etablerte imperialistmaktene med sine monopolgrupper, som gjør omfordelingskriger uunngåelig.

Imperialismen bruker rasisme og nasjonal sjåvinisme for å legitimere seg selv; vi sier at rasismen fungerer som ideologisk overbygning for imperialismen. Da de europeiske kolonimaktene delte Afrika mellom seg, rettferdiggjorde de dette med å påstå at de afrikanske folkeslagene ikke var i stand til å styre seg selv, og at det derfor var den hvite manns oppdrag å sivilisere dem. I dag brukes for eksempel rasisme mot muslimer til å rettferdiggjøre Vestens kriger i Midtøsten. *Det er vår plikt som antiimperialister å bekjempe alle former for rasisme og sjåvinisme, og styrke den proletære internasjonalismen.*

Kommunismen

Alternativet til kapitalisme er kommunisme. Kommunismen er et samfunn hvor:

- Fellesskapet eier produksjonsmidlene
- Goder ikke lenger produseres for å omsettes på et marked, men fordi de tilfredsstiller menneskelige behov
- Man bidrar etter evne, og får etter behov
- Folk ikke lenger er delt inn i klasser

I et slikt samfunn er alle med å styre samfunnet og ingen hersker over andre. Bruksgjenstander skapes og tjenester utføres fordi det er behov for det og ikke fordi noen skal bli rike på andres arbeid. Under kommunismen vil all sult og fattigdom være fjernet, og alle vil være garantert å få nok til å leve godt. Ingen samfunn har nådd kommunismen, men Sovjet og Kina var på vei da de hadde sosialisme.

Kommunismen betyr ikke slutten på alle motsetninger, men at klasse­motsetninga er oppheva. Dette er starten på et nytt kapittel i menneskenes historie, hvor hele menneskeheten kan jobbe sammen for å forbedre seg selv og sine egne levekår.

Sosialismen

Vi kan ikke innføre kommunismen over natta. Mellom kapitalismen og kommunismen må det finnes et overgangssamfunn. Mange kaller dette samfunnet for sosialismen. Vi bygger på Marx og Lenin som sa at mens staten under kapitalismen var borgerskapets diktatur, må staten under sosialismen være proletariatets diktatur – altså at proletariatet bestemmer, dikterer politikken og utviklinga av samfunnet.

I dette overgangssamfunnet finnes ennå mye av det som var galt med kapitalismen. Sosialismen er fortsatt et klassesamfunn, både fordi restene av det gamle borgerskapet fortsetter å eksistere og ønsker seg tilbake til kapitalismen, og fordi at så lenge det finnes vareproduksjon, vil det også oppstå ulikhet. Det er også mulig at et nytt borgerskap vokser fram i staten og kommunistpartiets ledelse.

Under sosialismen vil vi trenge en sterk stat med en volds­makt som hindrer at det gamle borgerskapet tar makta på nytt. Men denne staten er vesensforskjellig fra den gamle, borgerlige staten. Proletariatets diktatur må bety mest mulig demokrati for arbeiderklassen og andre folk som ikke er fiender av kommunismen. Hele statsmakten, inkludert våpenmakten, må være under arbeidernes kontroll. Volds­makten i den nye staten (hæren og ordensmakten) må være en del av den allmenne væpningen av folket, og ikke en stående hær og politistyrke adskilt fra folket.

Sovjet og Kina

Sovjet var det første landet hvor proletariatet tok makten og

innførte sosialisme. Under sosialismen ble det gjort voldsomme framskritt. Fra å være et fattig bondeland hvor adelen og godseierne hersket gjennom tsarens diktatur, og hvor folk sulta og led nød, skapte arbeiderne og bøndene et sosialistisk samfunn med utdanning, helsevesen og enorme økninger i levestandard og levealder. Det samme skjedde i Kina under Mao. Dette var menneskehetens første erfaringer med sosialisme, og det var i hovedsak gode erfaringer, selv om det ble gjort vesentlige feil. I 1956 i Sovjet og i ca. 1978 i Kina ble det gjennomført statskupp hvor representanter for borgerskapet tok tilbake makten. Disse innførte kapitalismen igjen. Vi mener at Sovjet etter Stalin og Kina etter Mao blei statskapitalistiske land. Representanter for borgerskapet tok makten innad i de kommunistiske partiene og fortsatte å kalle seg kommunister mens de gjeninnførte kapitalisme.

Marxismen

Marx og Engels utforma på 1800-tallet en kommunistisk teori som vi kaller marxismen. De analyserte kapitalismen og kom fram til at arbeiderklassen måtte avskaffe den gjennom revolusjon og innføre proletariatets diktatur som overgang til kommunismen. Marxismen er en vitenskap for oss som vil skape en bedre verden. Vi trenger marxismen for å forstå hvordan kapitalisme fungerer og hvordan vi kan avskaffe den. At marxismen er en vitenskap betyr at den er i stadig utvikling. Vi bruker marxismen til å oppsummere og trekke lærdommer av alle arbeiderklassens verdenshistoriske revolusjoner; både seire og nederlag.

Leninismen

Ved inngangen til 1900-tallet hadde kapitalismen nådd sitt høyeste stadium, imperialismen. Det var Lenin som viste at imperialismen er kapitalismens siste stadium, at imperialismen betyr krig, og at imperialismen er døende kapitalisme.

Under imperialism har verden blitt delt mellom undertrykkende imperialistiske land på den ene sida, og undertrykte land på den andre sida. Lenin så dette og fant ut at revolusjonene lettere kunne skje i landa som utgjorde de svakeste leddene i den imperialistiske kjeden, og ikke var rike og høyt utvikla kapitalistland. Dette ble bevist med de sosialistiske revolusjonene i Russland og Kina, og de nasjonale frigjøringskrigene i kjølvannet av andre verdenskrig.

Rundt første verdenskrig delte den sosialistiske verdensbevegelsen seg i to, mellom reformister og revolusjonære. De sosialdemokratiske partiene tok ministerposter for å administrere den borgerlige staten, og støttet opp om sine egne borgerskaps kriger. Lenin kjempet en kompromissløs kamp mot reformismen og sosialsjåvinismen, og forsvarte den revolusjonære kjerna i marxismen: nødvendigheten av revolusjon og proletariatets diktatur. Lenin utviklet den marxistiske teorien for hvordan kommunister bør organisere seg. Han tok til orde for et parti av en ny type, som var i stand til å lede proletariatets kamper og overleve undertrykking fra den borgerlige staten. Vi er marxist-leninister fordi vi er enig i at vi trenger et kommunistparti som er organisert for revolusjon, og som:

- er stramt organisert og disiplinert
- bare er åpent for folk som er villige til å studere kommunismen, være aktive i partiet og utvikle seg til gode ledere for kampene som vi må føre
- baserer seg på demokratisk sentralisme, det vil si at alle medlemmer deltar i å lage partiets politikk, men at mindretallet godtar flertallets beslutninger og jobber for dem

Leninismen ble sammenfattet av Stalin etter Lenins død, og er det andre trinnet i utviklingen av marxismen.

Maoismen

Mao sto i spissen for den kinesiske revolusjonen. Hans teorier var viktige for at kineserne klarte å kaste ut Japan og andre stormakter som undertrykka Kina og for at de klarte å ta makta fra de store landeierne og kapitalistene. Denne revolusjonen var leda av proletariatet i tett samarbeid med bøndene, og den ble gjennomført etter tjue år med folkekrig som kommunistene ledet. Etter maktovertagelsen ledet Mao massene i å bygge opp en sosialistisk økonomi, og i kampen for å forsvare sosialismen fra de som ville gjeninnføre kapitalismen.

Maoismen er ikke bare en marxisme for Kina. Maoismen er det tredje, nyeste stadiet av den vitenskapelige kommunismen, og inneholder flere prinsipper som gjelder i alle land:

- **Masselinja som metode for organisering og ledelse.** Det vil si at kommunistene må ha djupe røtter i folket, særlig de mest undertrykka i folket.
- **Folkekrigen som strategi for revolusjon.** Revolusjonen kan ikke ledes verken av en tradisjonell stående hær, eller en liten bande med sammensvorne. Revolusjonen må være massenes egen krig mot undertrykkerne, og folket selv må væpnes. De tre verktøya for revolusjonen er *partiet, folkehæren og enhetsfronten*, som er kimen til den nye staten.
- **Kulturrevolusjonen som metode for å fortsette klassekampen helt fram til kommunismen.** Fordi sosialismen i lang tid vil være prega av restene fra det gamle samfunnet, og tilogmed nye spirer til kapitalisme, vil borgerlig ideologi dukke opp i nye former. Kulturrevolusjonen i Kina innebar å mobilisere massene mot partipamper og kapitalister i og utenfor kommunistpartiet, og kjempe for kommunistiske produksjonsforhold. I ti år ble kapitalistfarerne drevet på defensiven, idet hundrevis av millioner av kinesere kjempa for å forandre samfunnet og ta makta sjøl. I alle

land vil det bli nødvendig å slippe løs kulturrevolusjoner for å drive fram overgangen fra sosialisme til kommunisme.

- **Nydemokratisk revolusjon** som metode for å frigjøre de undertrykte landa fra de imperialisme og føydalisme. Det innebærer et klassesamarbeid i revolusjonens første fase. Denne teorien var et brudd med dogmatisk tenking i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Et av Maos viktigste bidrag var hans konkrete analyser og kreative tilpasning av marxismen til kinesiske forhold. Å lære av maoismen innebærer en forståelse for at vi må tilpasse kartet til terrenget, ikke omvendt.

At vi er maoister betyr også at:

...vi jobber for å tjene folket, det vil si at folkets interesser alltid er viktigst

...vi anerkjenner at det finnes motsetninger i alle ting, og at undertrykking tar mange former. Det finnes ikke bare konflikt mellom arbeidere og kapitalister, men også mellom fattige og rike land, mellom by og land, patriarkalsk og rasistisk undertrykking. Vi kjemper ikke bare mot undertrykking på grunnlag av klasse, men mot all undertrykking.

Mao oppsummerte og kritiserte en rekke feil som ble gjort i Sovjetunionen under Stalin, og som vi kan lære av. Disse innebærer:

- Manglende bruk av masselinje og manglende tillit til massene, kombinert med en overdreven tro på stalig, teknokratisk ledelse i revolusjonen. Når det gjelder kampen mot kontrarevolusjonære ble det satset på sikkerhetspolitiet framfor massenes egen hjelp.
- En oppfatning om at motsigelser i kommunistpartiet er uttrykk for fiendlig innflytelse utenfra, i stedet for en uunngåelig gjenspeiling av at sosialismen fortsatt er

et klassesamfunn. Motsigelser ble derfor forsøkt løst ved undertrykking i stedet for linjekamp.

- En manglende forståelse for *motsigelser i folket* og *motsigelser mellom folket og fienden* må behandles ulikt. Dette førte til overdreven bruk av fengslinger og henrettelser. Borgerlige elementer som klarte å unngå undertrykkingen, fikk vokse seg sterke i smug.
- En manglende forståelse for at klassekampen fortsetter i sosialismen, og at man må slippe løs massene for å forhindre kontrarevolusjon både i samfunnet generelt og i kommunistpartiet spesielt.

Samtidig er vi enig i Maos vurdering av Stalin som mest bra. Under Stalins ledelse fikk vi de første erfaringene med oppbyggingen av en sosialistisk økonomi, og dette var i hovedsak gode erfaringer. Den raske oppbyggingen av den sovjetiske økonomien under Stalins ledelse gjorde det mulig å beseire Hitler-fascismen. Vi er enig i Mao sin analyse av at Sovjet ble statskapitalistisk etter Stalin, og mener hans kritikk av Sovjet rammer det systemet som ble laget i Kina etter Maos død.

Kamp mot patriarkatet

Patriarkatet oppstod sammen med den private eiendommen. Så lenge det har eksistert klassesamfunn, har kvinnene vært ekstra hardt undertrykket og utbyttet. Vi er for kvinnekamp mot diskriminering, mot lave lønninger for damer, mot dårlige jobber og mote- og skjønnhetshysteri. Full frigjøring kan vi bare få om vi skaper et kommunistisk samfunn, men kvinnefrigjøring kommer ikke av seg selv. Kvinner må organisere seg sammen og slåss for frigjøring både i dag under kapitalismen og under sosialismen. Målet på lang sikt er et samfunn hvor de økonomiske og sosiale forskjellene på kvinner og menn er helt vekk.

I tillegg til kvinneundertrykkingen, undertrykker patriarkatet

andre grupper som bryter med de tradisjonelle kjønnsmønstrene: transfolk, ikke-binære og alle med en annen legning enn heterofil. Vi anerkjenner og støtter skeives kamp mot sosial undertrykking og for verdige levekår, og ser på den skeive frigjøringsbevegelsen som en potensielt viktig alliert for kvinnebevegelsen og den sosialistiske revolusjonen. Den skeive frigjøringsbevegelsen og kvinnebevegelsen har felles interesse av å knuse patriarkatet og bygge en verden hvor det ikke finnes økonomiske og sosiale forskjeller basert på kjønn.

Våpnet revolusjon

Borgerskapet gir ikke fra seg makten frivillig. Hver gang folk har prøvd å avskaffe kapitalismen, har de som styrer staten og kapitalen brukt makten si for å hindre det. Også i Norge har vi mange erfaringer med at staten og kapitalen bruker enorme ressurser, inkludert voldsmakt mot folket. Hvis folket vil ha kommunisme, må vi gjøre revolusjon. Vi sier at våpnet revolusjon er den eneste måten å lage sosialisme. Ikke fordi vi liker vold eller våpen, men fordi historien er full av eksempler på at de som styrer bruker vold og våpen mot folk som gjør opprør. På samme måte som borgerskapet trenger voldsmakta si for å herske, trenger proletariatet sin egen voldsmakt for å erobre makten. Den revolusjonære hæren kan ikke organiseres etter borgerlig modell, men må ha dype røtter hos massene.

Revolusjoner er forskjellige fra land til land. I halvføydale land hvor militærmakten er konsentrert i byene og mesteparten av folket bor på landsbygda, kan man bruke strategien med å gradvis bygge opp en folkehær på bygda, og ta over byene til slutt. Dette lar seg sannsynligvis ikke gjøre i urbaniserte kapitalistiske land. Likevel finnes det noen fellestrekk som er allmenngyldige, og som gjør at vi kan snakke om folkekrig i imperialistiske land, selv om den nødvendigvis er noe annet enn *langvarig folkekrig* slik den har sett ut i halvføydale land. Revolusjonen kan ikke gjøres av en elite eller

profesjonell hær, den må gjennomføres og sikres av en folkehær som består av brede lag av proletariatet og lavere deler av småborgerskapet.

Folkehæren kan ikke oppstå over natten. Forutsetningen for at en folkehær kan bygges, er at kommunistene har tillit hos massene, at både kommunistene og massene har blitt herdet gjennom klassekampen, at massene kjemper for rød makt og at massene er subjektivt klare for å føre kampen videre militært. De objektive forholdene fører ikke automatisk til revolusjonær bevissthet – vi kan ikke vente på at en revolusjonær situasjon plutselig oppstår. På den andre sida må vi utnytte kriser når de oppstår. Kommunistenes oppgave er å legge de subjektive forholda til rette, altså jobbe for at massene skal bli klare for å kjempe. Det er et dialektisk forhold mellom de subjektive forholda (massenes bevissthet og styrken til kommunistene) og de objektive forholda.

Kommunistpartiet – proletariatets parti

Det blir ingen revolusjon uten at det finnes en ledelse som kan peke ut en retning og organisere de revolusjonære massene. Partiet må være et parti av en ny type, organisert etter disse prinsippene:

Demokratisk sentralisme

Organisasjonsprinsippet vårt er den demokratiske sentralismen, som består av to sider: demokrati og sentralisme, hvor demokrati er hovedsiden. Den demokratiske siden består i at høyere organer i organisasjonen er valgt av de lavere organene; at politiske spørsmål drøftes åpent blant medlemmene; at massene både i og utenfor partiet involveres i partiets utvikling; og at avgjørelser fattes med simpelt flertall. Sentralismen består i at lavere organer er underlagt de høyere organene; at mindretallet underordner seg

flertallet; at kritikk mot organisasjonen fra medlemmene føres i interne fora.

Linjekamp

Klassemotsigelsene i samfunnet gir seg uttrykk i forskjellige politiske linjer. I kommunistpartiet vil dette uunngåelig føre til strid mellom høyre- og venstrelinjer; på den ene siden, linjer som står i veien for revolusjonen og tjener borgerskapet og på den andre siden, linjer som tjener proletariatet og massene og driver revolusjonen fram mot kommunismen. Som maoister forstår vi at denne linjekampen ikke er en feil eller mangel ved partiet, men en uunngåelig gjenspeiling av klassesamfunnet. Det er alle kommunisters plikt å bruke metoden med kritikk og selvkritikk for å kjempe fram venstrelinjen og drive tilbake høyrelinjen.

Høyrelinjen kommer til uttrykk på forskjellige vis, også i former som kan se «venstre» ut ved første øyekast. Kommandisme er et eksempel på dette; når partiet går inn for å bestemme over massene, i stedet for å bruke masselinjen som metode for ledelse. Et annet eksempel er eventyrpolitikk; når aktivister setter i gang voldssomme aksjoner uten å ha oppslutning hos massene, og dermed driver en kile mellom partiet og massene. Disse avvikene er virkelige uttrykk for en høyrelinje, fordi de glemmer at massene er de virkelige heltene. Derfor er det viktig at linjekamper også føres offentlig utenfor organisasjonen, slik at massene involveres i å utvikle politikken.

Enhet–kritikk–enhet

Som revolusjonære må vi hele tiden rette kritikk mot politisk gale linjer, inkludert hos oss selv. Metoden for å korrigere vår egen praksis kaller vi kritikk og selvkritikk. Kritikken må gjøres med utgangspunkt i partiets enhet, og ha som mål at det opprettes en ny enhet etter at kritikken er gjennomført. Bare gjennom enhet og felles handling kan partiet stille seg i

ledelsen for proletariatets kamp. Derfor må kritikk og selvkritikk følge formelen enhet–kritikk–enhet.

Aktivitetsplikt

Kommunistpartiet må være et parti av en ny type, og kan ikke være organisert etter det borgerlige prinsippet hvor lederne er aktive og medlemsmassen er passiv. Partiet av en ny type er et parti av ledere. Det er alle partimedlemmers plikt å være aktiv i en partiorganisasjon og bidra i partiets arbeid etter beste evne; gjøre grundige studier av samfunnet og forholdene for revolusjonen, studere den revolusjonære teorien, drive kritikk og selvkritikk og arbeide blant massene. Dette er en forutsetning for at den demokratiske sentralismen kan fungere.

Masselinjen

Det maoistiske partiet bruker masselinjen som metode for ledelse, og vi handler etter prinsippet «fra massene, til massene». For å utvikle riktige politiske linjer, er det helt nødvendig at massene involveres i å utforme partiets politikk. Kommunister kan ikke være redde for kritikk fra massene, men må ønske den velkommen, og bruke den som en mulighet for å lære og utvikle seg.

Masselinjen går ut på å gå til massene, samle sammen deres idéer, bruke marxismen til å sammenfatte og systematisere disse idéene, ta idéene tilbake til massene, og mobilisere massene til kamp for å sette ideene sine ut i live.

Uansett hvor aktiv den ledende gruppa er, blir denne aktiviteten bare fruktesløst strev fra en håndfull mennesker om den ikke blir knytta sammen med aktiviteten til massene. Dersom på den andre sida bare massene er aktive, og ikke har ei ledende gruppe til å organisere aktiviteten skikkelig, kan ikke aktiviteten bli holdt oppe i lang tid, utvikle seg i riktig retning eller bli heva til et høyere nivå.

Mao, i «Noen spørsmål om metoder for ledelse»

Revolusjonære Kommunisters formål

Revolusjonære Kommunisters oppgave er å forberede stiftingen av det kommunistiske partiet i Norge som kan stille seg i spissen for den sosialistiske revolusjonen i Norge, som ledd i den proletariske verdensrevolusjonen. *Kommunistpartiets ledende ideologi er marxismen-leninismen-maoismen.*

